

# Wasilij Jagupow

---

## Zasady kompetencyjnego podejścia w oświacie zawodowej

---

Edukacja - Technika - Informatyka 4/1, 112-117

---

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

## **Wasilij JAGUPOW**

Instytut Oświaty Zawodowo-Technicznej Narodowej Akademii Nauk Pedagogicznych Ukrainy, Ukraina

# **Zasady kompetencyjnego podejścia w oświacie zawodowej**

## **1. Aktualność**

Konieczność wdrożenia kompetencyjnego podejścia w oświacie zawodowej uwarunkowane jest następującymi przyczynami i okolicznościami: socjalno-ekonomicznym zapotrzebowaniem państwa na wykwalifikowanych pracowników; koniecznością projektowania narodowych modeli zawodowego przygotowania specjalistów; koniecznością zapewnienia dobrej jakości wykształcenia zawodowego; zapotrzebowaniem na rynku pracy zawodowo mobilnych specjalistów z inicjatywą, zdolnych do działania w nieokreślonych sytuacjach i gotowych do podjęcia optymalnych decyzji w złożonych warunkach rynkowych; koniecznością posiadania specjalistów równocześnie z kilkoma zawodami w związku z przeorientowaniem organizacji branżowych na dywersyfikację, które zapewniają ich uniwersalność, konkurencyjność, mobilność i autonomiczność.

## **2. Analiza rezultatów ostatnich badań odnośnie zagadnień artykułu**

W pedagogice i psychologii zawodowej istnieje duża ilość badań zastosowania kompetencyjnego podejścia w oświacie. Najistotniejsze wśród nich są następujące: podstawowe kierunki realizacji tego podejścia w oświacie (W. Bołtow, N. Nikandrow, N. Niczkało, W. Sierikow, J. Tatur i in.); uzasadnienie pojęcia „kompetentność zawodowa” (W. Biezduchow, M. Wołoszyn, W. Ługowoj, A. Markowa, S. Miszyna, P. Trietiakow, S. Szyszow, W. Jagupow i in.) i jego formowania u przyszłych specjalistów w systemie oświaty zawodowej (E. Ziejer, N. Niczkało, W. Radkiweicz, W. Swistun, L. Szewczuk i in.); modelowanie podstawowych rodzajów kompetentności podmiotów procesu pedagogicznego (W. Bołtow, A. Dachin, W. Sierikow, W. Jagupow, O. Jarygin) i in. Analiza rezultatów tych i innych badań pokazuje, że wdrożenie kompetencyjnego podejścia do oświaty zawodowej i realizacji jej potrzeb napotyka trudności metodologiczne, teoretyczne, metodyczne i praktyczne, które mają różnorodną naturę pochodzenia. W związku z różnym rozumieniem podstawowych wymogów tego podejścia w niniejszym artykule konkretyzujemy jego potrzeby metodologiczne wobec przygotowania zawodowego przyszłych specjalistów.

### 3. Przedstawienie głównego materiału badawczego

We współczesnej literaturze pedagogicznej aktywnie omawiane są podstawowe kierunki realizacji kompetencyjnego podejścia w oświacie, między innymi uzasadniane są pojęcia „kompetencja” i „kompetencyjność”, proponowane są różnorodne zestawy kompetencji/kompetencyjności: kluczowych, zawodowych, specjalnych i ich rodzaje i składniki. Podstawowa trudność metodologiczna polega na niezdolności niektórych badaczy do odróżnienia treściowych i pojęciowych aspektów bazowych pojęć kompetencyjnego podejścia – „kompetencja zawodowa” i „kompetentność zawodowa”. Podstawowe nasze argumenty odnośnie ich rozdzielenia zostały przedstawione w naszych poprzednich publikacjach [Jagupow 2011, 2012], dlatego przytaczamy tu tylko jeszcze jeden argument: działalność zawodowa każdego specjalisty posiada naturę obiektywną i subiektywną. Natura obiektywna – to kompetencje specjalisty: prawa, obowiązki i funkcje, które wynikają z różnorodnych dokumentów oficjalnych (ustawy, zarządzenia, dyrektywy, przepisy, instrukcje itp.), a w charakterze natury subiektywnej występuje „kompetencyjność zawodowa”, tzn. ukształtowane na moment wykonywania funkcji zawodowych, realizacji praw i obowiązków, cechy i przygotowanie specjalisty. Ważnym ogniwem tej struktury jest działalność zawodowa, w której następuje „spotkanie”, „wzajemne zrozumienie” i „współdziałanie” kompetencji i kompetencyjności specjalisty.

Dla celowości wdrożenia kompetencyjnego podejścia do oświaty zawodowej należy skonkretyzować jej wymogi, które posiadają charakter nadprzedmiotowy, międzyprzedmiotowy, integralny, dynamiczny, różno-wektorowy, wielofunkcyjny i równocześnie subiektywny. W związku z tym można ujednoczyć odnośnie wszystkich specjalistów i zgrupować pod względem zawartości treściowej, tzn. sformułować **zasady kompetencyjnego podejścia w oświacie zawodowej**.

**Zasada wypełnienia wartościowo-motywacyjnego przyszłej specjalizacji dla absolwentów** systemu oświaty zawodowej. Konieczność tej zasady uwarunkowana jest kilkoma przyczynami, wśród których podstawową jest aktualizacja sfery wartościowo-motywacyjnej przyszłego specjalisty w procesie przygotowania zawodowego. Podstawowym przepisem realizacji tej zasady jest stopniowe wprowadzenie uczniów (studentów, słuchaczy) w świat zawodu, wszczęcie motywów i wartości działalności zawodowej. Ta zasada posiada charakter „startowy”, ponieważ uruchamiane są mechanizmy wewnętrzne uczniów odnośnie przyswojenia kompetencyjności zawodowej i sekretów sztuki zawodowej, daje sens ich działalności naukowej. Ostatecznym rezultatem realizacji tej zasady jest kształtowanie etyki zawodowej u przyszłych specjalistów.

**Zasada ukierunkowanego podmiotowo przygotowania przyszłego specjalisty**, która jest logiczną kontynuacją poprzedniej zasady. Uniwersalnym głównym celem oświaty zawodowej jest kształtowanie podmiotu działalności zawodowej, która przez wielu badaczy i praktyków podkreślana jest nieświadomie,

ale równocześnie nie jest wskazywana w wymogach podejścia kompetencyjnego. Praktycznie wszyscy chcą uzyskać przygotowanego specjalistę, gotowego do pomyślnej realizacji kompetencji zawodowych w działalności zawodowej. Ale zapominają o tym, że tylko podmiot (przeciwwaga obiektu) może być odpowiedzialnym, autonomicznym, samodzielnym, twórczym i zdolnym specjalistą, ponieważ on nie czeka na wskazówki kierownictwa, a twórczo działa w granicach swych kompetencji, zgłasza racjonalizatorskie propozycje, nie jest obojętny na problemy, które niepokoją załogę. W celu realizacji tej zasady należy przestrzegać zasady refleksyjności, która zapewnia ukierunkowanie podmiotów procesu oświatowego – wykładowcy i uczniów – na operacyjną obiektywną ocenę przebiegu i rezultatów tworzenia podstawowych składników kompetencyjności zawodowej, określenie powstających luk i problemów w przygotowaniu zawodowym i ich następne usunięcie, na aktualizację mechanizmów adaptacji subiektywnej w środowisku nauczania i zawodowym. Odpowiednio powstaje następująca zasada – pedagogiczne zapewnienie osobistego zaangażowania ucznia w działalność nauczania jako jego podmiotu. W tym celu należy stworzyć humanistycznie i zawodowo ukierunkowane środowisko nauczania „pedagogiki współpracy zawodowej”, które charakteryzuje się „pomagającą” rolą wykładowcy – „integratora”, jego partnerską pozycją wobec ucznia, który zna również kryteria oceny poziomu ukształtowania swej kompetencyjności zawodowej.

**Zasada ukierunkowania praktycznego przygotowania zawodowego przyszłego specjalisty**, która nie powoduje wątpliwości u wielu badaczy. W taki sposób w kompetencyjnym podejściu jednym z głównych celów przygotowania zawodowego powinno być nie tylko i na tyle formowanie u uczniów znacznej ilości wiadomości zawodowych, nawyków i umiejętności, zdolności i doświadczenia, na ile formowanie subiektywnej gotowości i praktycznej zdolności aktualizowania ich w odpowiednim czasie w działalności zawodowej i racjonalne wykorzystanie w procesie realizacji swych kompetencji. Ta zasada realizowana jest przede wszystkim w procesie rozwiązywania różnorodnych ukierunkowanych zawodowo zadań. Najbardziej efektywnymi są takie zadania, które sprzyjają oswojeniu zawodowych modeli działalności i bazują na podstawowych zasadach pedagogiki zawodowej, rozwijających aktywność poznawczą, tworzących myślenie praktyczne i zawodowo ważne jakości przyszłych specjalistów.

**Zasada konkretności i równocześnie uniwersalności treści wykształcenia zawodowego przyszłego specjalisty**, która powinna być dydaktycznie zaadaptowanym doświadczeniem zawodowym rozwiązywania problemów światopoglądowych, poznawczych, moralnych, socjalnych i co najważniejsze – zawodowych w przyszłej działalności zawodowej. J. Rawen w jego treść włącza specyficzną zdolność osoby, niezbędną do efektywnego wykonywania konkretnej działalności w określonej sferze przedmiotowej. Ta zdolność włącza zarówno wiadomości z wąskich specjalizacji, szczególnego rodzaju nawyki przedmiotowe, sposoby myślenia, a także rozumienie odpowiedzialności za swoje działania

[Rawen 1999]. Treść przygotowania zawodowego przyszłego specjalisty powinna być ukierunkowana na model specjalisty, w którym przewidziano główne składniki jego kompetencyjności zawodowej, a także uwzględniać wymogi kompetencyjnego podejścia wobec przygotowania zawodowego przyszłych specjalistów.

**Zasada modelowania**, która daje możliwość stworzenia modelu specjalisty na bazie jego kompetencji, a także uzasadnienia modelu jego kompetencyjności zawodowej i jej tworzenia. Inwariantna struktura kompetencyjności zawodowej absolwenta (inwariantność – właściwość każdego obiektu do niezmienniania się przy zmianie warunków, w których on funkcjonuje) – to system składników. Aby zbudować model kompetencyjności zawodowej w terminach, pojęciach i kategoriach podejścia kompetencyjnego, kompetencyjność zawodowa jest pozytywnym stosunkiem przyszłego specjalisty wobec działalności zawodowej, w której on zamierza realizować się jako profesjonalista, posiadanie odpowiednich dla tego wiadomości, nawyków, umiejętności i środków, które są niezbędne dla rozstrzygnięcia określonej klasy problemów zawodowych zgodnie z obowiązkami służbowymi, ogółu zdolności do rozwiązywania tych problemów (w tym także podjęcia decyzji o zastosowaniu tych czy innych środków działalności zawodowej) i gotowość do rozwiązywania powstających problemów i zadań, które należą do jego kompetencji. W taki sposób zapewniamy łączność treści pomiędzy kompetentnością i kompetencją, to znaczy kompetentność nie może być określona bez określenia kompetencji konkretnego specjalisty. Kompetentność zawodowa tworzy się u człowieka w procesie kształcenia zawodowego i przejawia się w celowej działalności zawodowej, przy tym samorozwijając się, a kompetencja ustalana jest z zewnątrz wobec niego jako specjalisty. Należy zauważyć, że model kompetencyjności specjalisty posiada elastyczną strukturę i może zawierać różnorodne elementy w zależności od konkretnej specjalizacji i sfery działalności.

**Zasada organizacyjno-pedagogicznego zabezpieczenia realizacji treści oświaty zawodowej**, dlatego że sens organizacji procesu oświatowego polega na stworzeniu towarzyszących warunków organizacyjno-pedagogicznych dla tworzenia u uczących się zawodowego i specjalnego rodzaju kompetencyjności, treść których mianowicie stanowi sens ich przygotowania zawodowego.

**Zasada standaryzacji przygotowania zawodowego przyszłego specjalisty**, która realizowana jest przy pomocy państwowego standardu oświatowego. Konieczność tej zasady uwarunkowana jest tym, że pojęcie „kompetentność zawodowa” interpretowana jest przez badaczy i praktyków skrajnie niejednoznacznie. Każdy na pierwszy plan wysuwa swoje: albo wiedza, albo doświadczenie, albo jakości osobowości, albo aspekt profesjonalizmu. Kompetencyjność zawodowa określana jest przez nas, jak u większości badaczy, jako integracyjny twór (jako termin psychologiczny) specjalisty, zawierający zapoznanie się przez niego z zawodowymi wiadomościami, nawykami, umiejętnościami, zdolnościami,

zawodowo ważnymi jakościami i pozytywny stosunek do przyszłej działalności. Może być ona strukturyzowana jako charakterystyka systemowa, składająca się z różnorodnych komponentów, których skład badacze określają różnorodnie, ale które można ujednoclić. Zaproponowaliśmy taką uniwersalną strukturę kompetentności zawodowej przyszłych specjalistów: wartościowo-sensowy, motywacyjny i osobisty stosunek przyszłego specjalisty do działalności zawodowej; wiadomości zawodowe, teoretyczne i praktyczne, które dają wyobrażenie o tym, CO należy robić i JAK robić; zdolność do praktycznej realizacji tych wiadomości w działalności zawodowej, postępowaniu i kontaktach jako podmiotu działalności zawodowej; gotowość do aktualizacji tych wiadomości, nawyków, umiejętności i zdolności, swojego potencjału osobistego i zawodowego w działalności zawodowej, a także w postępowaniu i kontaktach; zawodowo ważne jakości; subiektywność zawodowa, tzn. samodeterminacja, samoregulacja, samorefleksja, samokontrola i samoocena działalności zawodowej, swojego postępowania, kontaktów w społeczeństwie, w środowisku zawodowym.

**Zasada zapewnienia obiektywnego diagnozowania rezultatów przygotowania zawodowego absolwenta.** Dla ich obiektywnego diagnozowania niezbędne są kryteria nie według przedmiotów (jak to ma miejsce w tradycyjnym nauczaniu), a systemowe, ukierunkowane zawodowo, pozwalające zmierzyć poziom ukształtowania kompetencyjności zawodowej absolwenta. W tym celu proponujemy kierować się uniwersalną strukturą kompetencyjności zawodowej przyszłych specjalistów i diagnozować ukształtowanie każdego komponentu. Odpowiednio proponujemy następujące kryteria: wartościowo-motywacyjne, kognitywne; prakseologiczne; indywidualno-psychologiczne (zawodowo ważne jakości); subiektywne. To minimalna ilość kryteriów, które w zależności od specjalności i specjalizacji konkretnego absolwenta mogą być precyzowane, uzupełniane i doskonalone (na przykład: komunikacyjnymi, emocjonalnymi i wyrażonymi wolą).

## **Wnioski**

Podejście kompetencyjne – to priorytetowa orientacja na cele – wektory oświaty zawodowej: rozwijanie zdolności osoby do uczenia się i ukształtowania jej jako podmiotu działalności oświatowej, kształtowanie zdolności i gotowości do samookreślenia, samodeterminacji, samoregulacji i samorefleksji jako subiekta przyszłej działalności zawodowej.

Zasady podejścia kompetencyjnego istotnie zmieniają rolę i funkcje pedagogów oświaty zawodowej, ponieważ na pierwszy plan wychodzą ich funkcje wychowawcza, kształtująca i rozwijająca: głównym staje się nie przedmiot nauczania, który oni wykładają, a osobowość ucznia i jego subiektywność naukowa, socjalna i zawodowa, które kształtują się w procesie przygotowania zawodowego; nie przedmiot nauczania kształtuje subiektywność przyszłego specjalisty, a pedagog swą twórczą działalnością i przykładem kształtuje ją.

## **Literatura**

- Jagupow W.W. (2011), *Metodologiczne podstawy rozumienia i ugruntowania pojęć „kompetentność” i „kompetencja”* [w:] *Nowe technologie nauczania*, gł. red. O.P. Griebielnik, Kijów – Winnica, wyd. nr 69, cz. 1.
- Jagupow W.W. (2012), *Czołowe charakterystyki metodologiczne podstawowych rodzajów kompetencji przyszłych fachowców, które tworzą się w systemie oświaty zawodowo-technicznej* [w:] *Modernizacja oświaty zawodowej i nauczania*, zespół red. W.O. Radkiewicz, Kijów, wyd. 2.
- Rawen J. (1999), *Testowanie pedagogiczne: Problemy, błędy, perspektywy*/tłum z ang., Moskwa.

## **Streszczenie**

W artykule przedstawiono uzasadnienie zasad kompetencyjnego podejścia w oświacie zawodowej, skonkretyzowano jej wymogi wobec kompetencyjności zawodowej absolwentów placówek oświaty zawodowej.

**Słowa kluczowe:** kompetentność zawodowa, podejście kompetencyjne, zasada, wymogi.

## **Principles of the Competence Approach in the Professional Education**

### **Abstract**

The article provides substantiation of the competence approach in the professional education, it specifies its requirements to the professional competence of the vocational schools leavers.

**Key words:** professional competence, competence approach, principle, requirements.